

EXPOSICIONS

L'art, com a motivació cultural, va apropant-se, cada vegada més al fet popular, i potser per això segueix les que podríem dir-ne emigracions de la gent, motiu pel qual aquest tercer trimestre de l'any, s'han vist incrementades les exposicions a la costa, mentre algunes sales de l'interior, Olot i Girona per exemple, romanien tancades.

Podríem dir que a cada poble de la nostra Costa Brava, ha estat oberta almenys una sala d'exposicions, i en alguns dues i fins i tot tres o més encara. Quant a la qualitat del que ha estat presentat, diríem que ha anat des d'aquell que fa els primers passos dins del món de l'art, fins als ja plenament consagrats no sols al nostre país, sinó també a tot el món. Ara bé, tots ells i per mitjà de l'art, fent una significativa aportació per l'apropament dels homes de tots els indrets —en aquest cas els turistes—, que acuden a contemplar-les. Donant-los a conèixer que, a part el sol, les platges i els paratges, hi ha uns homes plens de sensibilitat i capaços d'expressar-la per mitjà de la diversitat de manifestacions artístiques.

ART

Entre els fets individuals i a la vegada concrets de l'art, dins aquests mesos d'estiu, hem d'assenyalar en primer lloc, el merescut homenatge que Olot va tributar, el dia 4 de setembre, a l'artista Pere Gussinyé i Gironella, al qual li fou lliurada la medalla de la Ciutat, en un acte que tingué lloc a la Casa de Cultura, a la sala d'exposicions de la qual es va inaugurar a la vegada una mostra de l'obra de l'artista de diferents períodes de la seva vida.

Per tot allò que representa Gussinyé per a la província, i per la gent que va acudir a retre-li homenatge aquest dia, a part l'admiració permanent vers la seva obra i la seva persona, podem dir que aquesta honorança fou provincial. Recordem que manta vegades hem escrit que Olot és una mena de la catedral de l'art a la nostra província, i a aquesta seu, en Gussinyé n'és com una mena de patriarca amb plena vigència, ja que no sols serveix d'exemple, sinó que també segueix treballant amb els seus pinzells.

Els quadres d'en Gussinyé són planes de la vida de l'artista, i per això el seu conjunt és una important aportació a la història de la pintura d'Olot, tan exhuberant en aquestes manifestacions de l'esperit i la sensibilitat dels homes.

Pere Gussinyé és talment com si fos part d'aquest paisatge olotí, on s'hi han conjuntat les millors expressions de la natura, de la llum i del clima, per oferir formes i colors equilibrats i, a la vegada, nítids.

Potser la nitidesa de l'obra de Gussinyé, atrapada per mitjà d'unes tècniques que entren de ple dins l'expressionisme, i que ell resolt mitjançant una esquematització precisa, sense prodigar amb excés el color, o, millor dit, posant-hi la quantitat i gruix just, per dir el que vol,

per
Miquel Gil i Bonancia

Homenatge a Pere Gussinyé a Olot. - L'homenatjat al centre té a la seva dreta al pintor Miquel Duran, de Les Preses i a l'esquerra a la poetessa Montserrat Vayreda, de Figueres. (Foto Coma).

sense obligar a qui ho mira, que l'atenció pugui fugir per altres indrets o exuberàncies no necessàries, perquè a la realitat no hi són.

Com sigui que aquí no podem, ni tan sols transcriure trossos del que s'ha dit i escrit sobre l'obra de Gussinyé, amb motiu de les seves exposicions arreu d'Espanya, a Suïssa i d'altres llocs d'Europa, o quan s'han referit als molts premis guanyats, voldríem, si de cas, parlar breument de l'aspecte humà de l'artista.

Potser la seva afeció a la música, no sols per escoltar-la, sinó que també per a interpretar-la al piano, ens descobriria nous aspectes així mateix de la seva pintura. Perquè aquesta és harmoniosa en el seu conjunt, amb les notes vives en el moment i lloc corresponent. Són autèntiques composicions guiades més per la música que per les paraules. Potser la seva humanitat i senzillesa, són fruit del seu trepitjar quotidiàment la terra, mirant-la com per no fer-li mal, mentre, de tant en tant, aixecar els ulls al cel, com oferint una callada oració, com admirant, com absorbint llum que després posarà als seus quadres. La terra doncs, li ha agraït la

seva veneració, atorgant-li, compartint la pròpia senzillesa, i fent-lo capaç de sentir, poèticament i realment a la vegada, tota la bellesa dels paratges que l'envolten, i, potser servint-se d'ell, perquè els faci arribar a tots nosaltres, manta vegades tan allunyats d'aquestes realitats permanents de la natura que quasi oblidem. Se sent doncs com intermediari de la terra i els homes, i roman fidel a la terra, sense que afloreixi ni a la seva personalitat, ni a la seva obra, aquesta paraula o expressió que pot trencar l'harmonia del món en què es desinvolta. Senzillesa de la terra i com ella, fructificant tot allò que se li dona, tot allò que se li sembla. Gussinyé no és l'home, en aquest cas, que recull de la terra el que ella dóna, que es fa, almenys amb alegria a vegades un xic inconscient. No, Gussinyé és senzillament el sembrador que, després d'haver deixat la sement, com un ermità, se-gueix amb el silenci de les seves meditacions, esperant que un altre, reculli la collita dels grans que ell ha sembrat.

Potser per això, en aquest homenatge, responent al qual ell va dir que el retransmetia a

la memòria de la seva muller que feia poc havia desaparegut, la gent hi va anar per veure l'obra, que sempre escau, però potser encara més, per estar a prop de l'home, que fa ús de l'art per retransmetre'n sensacions, però que sent la seva obra fruit així mateix de la seva bonhomia, aquesta es manifesta, sorgeix amb continuïtat, amb més senzillesa, si és possible, que un d'aquests quadres de la Moixina i d'altres indrets que ell porta a les teles.

I, en considerar-ho un homenatge provincial, ens hi adherim plenament.

EXPOSICIO CUIXART

El fet que en Modest Cuixart exposés a Palafrugell, l'hem de ressenyar no tan sols per tot allò que la seva obra representa dins el món de l'art, sinó també perquè la mostra fos per mitjà d'una quantitat i pluralitat com mai no havia fet a la nostra província, mantenint tota ella el ritme ascendent que se li nota per la seva maduresa.

A Galeries Empordà va voler retre com un petit homenatge a aquest Palafrugell que un dia va trobar en el seu deambular, i on hi va fer

niu artístic. Com tantes vegades, com quasi sempre, es val de la dona, amb tot el món que l'envolta, per, talment com si fos la seva antena d'irradiació, palesar-nos totes les seves inquietuds, tenint com a mitjà les ratlles i els colors en què ha assolit un ple domini.

Els quadres exhibits en aquesta exposició foren una cavalcada de models, que prèviament els hagués enlestit un perruquer fantasiós, un capeller rampellut i qui sap quants mestres versàtils, fins i tot potser aquests follets i genis del conte d'«El somni d'una nit d'estiu», per, cada un d'ells, posar-se sota la vareta màgica d'aquest bruixot del color que és en Cuixart, imaginatiu en tot moment.

Caps de dona mediterranis, amb transparència diàfanos, que ens deixen veure els seus interiors, o el sentir i inquietuds dels seus interiors, amb els anhels, arravataments i fins i tot suplicis, o potser aquest subconscient inquiet.

Mediterranis els caps de dona, pels colors fermes, consistents, concrets, refulgents que arriben a la retina dels nostres ulls, per la forma i el dibuix, desordenadament ordenats.

Dona amb cap... o cap amb dona completa dins ell. Corroboració de tot allò que hi ha —mentalment i en aquest cas pictòricament—,

En Modest Cuixart i una obra d'ell. (Foto Sans)

dins el cap d'una dona, retramès al propi cos. Sempre, amb els ingredients que hi ha dins la feminitat més delicada, incloent-hi l'aspecte dramàtic. Talment com si l'artista fos, una analista que, en lloc de microscopi, fes ús d'un calidoscopi meravellosament desconcertant, per, inclús amb la seva bona part de romanticisme.

En aquesta antena de la dona, vèrtex de les espirals entorn de les quals els homes es mouen, l'artista ens parla de la candidesa, de les il·lusions, de la picardia, de la sagacitat, maquiavelisme, il·lusió i fins i tot sexualitat de la dona, sempre plena d'humanitat.

Els colors de Cuixart, utilitzats amb tonalitat justa, equilibrat cada un d'ells amb els altres que té al seu entorn, sembla tanmateix que l'artista estés en tractes amb alguna d'aquestes bruixes de l'Empordà, que ens descriu en Fages de Climent, i que en els seus refugis, coves o forats, en comptes de preparar ara aquelles potingues que servien per guarir o per incitar més dolències, ara, junt amb en Cuixart es consagressin a aconseguir aquests colors.

El mar i el foc, amb color i potència, són presents a l'obra de Cuixart. Per això, alguns dels seus caps de dona, es converteixen en veritables volcans, no sols pels colors sinó també per la força amb què llencen, no pedres, foc i lava, sinó sentiments, desitjos, passions...

Quadres que constitueixen el més real dels fantasiosos poemes, o potser, els més fantasiosos poemes, fets realitat per mitjà del dibuix i color d'en Cuixart...

PALAMOS

A part de les exposicions individuals, hem d'assenyalar-ne algunes de col·lectives i concursos, i d'entre ells, un que s'ha fet popular precisament per la vàlua de l'obra que s'hi porta: El concurs de pintura «Villa de Palamós», que fou atorgat el dia 3 de setembre, amb el Premi d'Honor per el palamosí Joaquim Comes i Garcia. En la modalitat d'olis, els premis varen ser, per aquest ordre, per a Josep Sala de Barcelona, Virgilio Albiach de Zaragossa i l'Alexandre Siches.

L'aquarella, el primer premi de la qual dona la Diputació Provincial, fou per en Xavier Carbonell d'Olot, el segon per a l'Antoni Boix de Mataró i el tercer per en Manuel Bordallo de Barcelona.

En dibuix, la gironina Roser Oliveras i Oliver tingué el primer premi i en Francesc Xavier Calvet de Barcelona el segon, mentre el tercer era per en Bodo Stauffer de Suïssa.

En petita escultura el primer premi se l'emportà la Pia Crozet de Girona, el segon en Jeroni Gimenes de Barcelona i el tercer l'Antoni Vancells, així mateix de Barcelona.

Finalment, el premi de ceràmica fou per a la Paloma González Cid de Barcelona, el segon per a Afer de Barcelona i el tercer per a Francesc Ferrando de Palamós.

Els premis periodístics varen donar-se a en Ferrando Gutierrez de «La Vanguardia» i en Francesc Galí de «Mundo Diario».

En el conjunt de les obres que foren exposades, s'hi notava una més aconseguida selecció, que vol dir a la vegada qualitat, amb relació a anys anteriors en que ja era bona. Però, aquest Concurs té ja un lloc preferent dintre el món de l'art, i els que hi acudeixen són sabedors de que les coses es fan amb tota cura, i per això cerquen allò més bo de les seves realitzacions.

OLOT

Tradicció artística de lloc i de premi, és el que es dona a Olot dins els actes per honorar a la patrona de la ciutat, la Mare de Déu del Turó.

Una vegada més, aquest any, a la «Beca de Pintura Ciutat d'Olot» hi concorregueren gran nombre d'artistes, la majoria de Catalunya coneixedors de la preponderància que té l'art a la capital de La Garrotxa. Així mateix, és molt interessant el fet que, en lloc de premis amb diners, com sol ser costum a altres indrets, a Olot es donguin beques, una manera més positiva d'ajudar a l'art, ja que permet una continuïtat en els estudis i l'oportunitat de visitar museus de diferents llocs del món.

De les quatre beques que es donen, la primera fou per al gironí Josep Perpiñà i Citoler, l'artista conscient i obstinat en el treball, que segueix aquest camí amb feresa i que, de tant en tant, el trobem entre els premiats als Concursos, però, i això és l'interessant, prodiga les seves exposicions perquè es prodiga en el treball, per mitjà de les quals constatem els seus avenços.

ALTRES

Hem de palesar així mateix el Premi de Pintura Ràpida de Tossa de Mar, tant pel fet d'haver estat el primer a la nostra província, com per la seva capacitat de concentració d'artistes de tot Catalunya i també de l'estranger, els quals aporten una nota popular, no mancada en molts casos de qualitat artística.

Un altre camp dins les manifestacions artístiques, es dona al bonic indret de Llafranc, on coincidint amb el dia de la seva Festa Major, per Santa Rosa, d'uns anys ençà s'hi organitza una «Fira d'Art», que en situar-se sota una mena de porxos per si de cas plou, i quedar al mateix passeig, fa que cridi l'atenció i hi acudeixin bon nombre de persones que, amb els anys, ja en són assídues, i esperen la manifestació sabedors que importants artistes hi aporten llur obra, a la vegada que els preus, i això és important, són més baixos.